

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Nicolai Hieronymi Gvndlingii J. C. Ivs Naturæ ac Gentivm

Gundling, Nicolaus Hieronymus

Halæ Magdeburgicæ, 1736

Cap. XXXIII.

urn:nbn:de:gbv:45:1-208

dendus domino acerbiori ac truculento.
Secus si faxit dominus, seruus sibimet
consulat decenter.

CAP. XXXIII.
DE SERVITUTE GEN-
TIVM.

§. I.

QVemadmodum vnusquisque priua-
tus seruitutem potest subire; ita po-
pulus homini alicui, eius heredibus, aut
pluribus hominibus, aut etiam populo
alteri in ditionem sese dare potest, tam
voluntarie, quam *coacte*. Exempla *Gro-
tius lib. III. cap. VIII. de J. B. & P.*
suppeditat larga manu.

Iungatur *Puffendorfius Lib. VIII. cap. V.*

§. II.

Hinc, quando Rex ius suum illi-
batum seruauit, subiecti non alio iure
tenebunt sua, quam serui Romani pe-
culia: vnde & illi ad vitam necessaria
decerpunt. Ita in regno *Siamensi* ali-
isque proprietates *rerum immobilium*, at-
que etiam *mobiliu*, semper pertinet ad
Regem, atque ab arbitrio eius pendet,
quid vniciuique velit relinquere: vt Tur-
cicum

cicum imperium taceamus, aliaque exempla ab *Hercio* in *elementis prud. ciuil.* p. I. p. 213. adducta.

§. III.

Sed quid? si dominium, si *libertatem personalem* reliquerit, hoc est, si non constrinxerit vinculis, an saltem ius alienandi censetur retinuisse? Et putem. Nam cum dediti nihil reseruauerint sibi, ex facto *Victoris* determinandum est, quid hic reliquerit, iique recuperauerint. At ius absolutissimum is retinuit. Hoc autem absolutissimum non foret, nisi & *alienandi potestatem* complectatur. Saltem præsumitur, non habere populum subiectum aliquid causæ, quare refragetur alienandi facultati, qui deleri & excindi totus potuit.

§. IV.

De tyrannide, aut atrocitate facti differere eiusmodi gens non potest, utpote quæ sibi tribuat merito, quod patitur volens. Quid prudentia suadeat, ac generosa virtus, non pertinet ad *κρινόμενον*.

§. V.

Aliud est, an ius vitæ ac necis arbitrarium competat? quod e supra dictis decidi potest ac debet.

Dd 2

§. VI.

§. VI.

Vnum, quod obiicitur, speciosum est. Ponitur, inquit, non expresse sibi ius alienandi reseruasse victorem, forte, quod non sit ausus, petere difficillimum obtentu. Quibus repono: non esse præsumendum, victorem adeo fuisse meticulosum. Potius coniectura suppetit, non existimasse eum, victos repugnaturus, vt quorum vita in manu vincētis fuit. Addo argumentum rem valde illustrans. Quod si enim non est absurdum, homines seruos vendi, ac alienari cum toto territorio, in quo viuunt, etsi nihil sibi reseruauit dominus; quare quæso repugnaret, vendi atque alienari populos victos cum toto, vbi sunt, regno, aut principatu? Vt de Victoris liberalitate tam ample præsumamus, ratio vix suadet. Nec adeo sæuum est, ius acquisitum pari conditione transferri in alterum. Quod contra sentientes inprimis pungit, *alienationis* vox est. Res, aiunt, alienantur: alienatio pertinet ad dominium, non autem ad imperium. Verum tamen vix obscurum peritioribus esse potest, iura quoque in alium transferri. Ius imperandi absolutissimum est ius; transferri in alium Dominum potest igitur. In

In subiectione absoluta latet quoque obligatio, ne quis murmuret, si seruum hostem alteri relinquat regendum, eodem iure, quod is accipit; nec declinare ~~ovllo~~ modo potuere deuieti: contenti interea, ut seruarent vitam, nec in vincula conicerentur, ceu facere potuisset Victor iracundus. Formulæ *deditionum* apud auctores historiae Romanæ hac parte dissentientes doceant.

§. VII.

At uti vero populus nondum noster seruituti subiici; ita multo magis is, qui in *nostra ditione* iam sub tolerabilibus conditionibus existit, in poenam rebellionis, eandem subire sortem potest. Sic olim *Romani*, Liiuo teste, *Bru-tios, quia primi Italiae ad Hannibalem descuerant, postquam Hannibal Italiae descendit superatique Pœni sunt, non amplius pro sociis habuere, sed magistratibus, in prouinciam euntibus, parere, & præministrare seruorum vice iusserunt.* Quæ in Catalanos statuerit *Philippus*, nota sunt. Sed puto tamen, non meruisse eos poenam, multo minus adeo trucem: cum dubium esset ius succedendi.

§. VIII.

In quo istud adhuc peculiare, quod
POPULI SERUITVS SIT PERPETVA, quia

Dd 3 *suc-*